

Den Nye Silkevej spreder sig globalt, inklusive i USA – Hvilket er grunden til, at Trump er under angreb

Leder fra LaRouche PAC, 17. maj, 2017 – Verdens ledere, der vender hjem til deres lande fra det historiske Bælt & Vej Forum i Beijing, udtaler vidt og bredt, at et nyt paradigme for verdens anliggender er blevet etableret, både økonomisk og kulturelt. Titlen på *EIR's* Specialrapport fra 2014, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, er på en meget realistisk måde blevet til virkelighed.

I Europa er italienerne, med hjælp fra kineserne, i færd med at sammensætte en ny Nordlig Adriaterhavs-Havnesammenslutning, sammen med Slovenien og Kroatien, som vil opgradere havne og bygge jernbaneforbindelser igennem til Øst- og Vesteuropa. Med kinesisk hjælp er grækerne i færd med at planlægge endnu en jernbanelinje fra den nyligt udvidede havn i Piræus (opgraderet af Kina), og som løber op langs vestkysten og ind i Balkanlandene. Tjekkiets præsident Milos Zeman hånede dem, der klager over, at Bælt & Vej splitter Europa og sagde, at Europa allerede er forfærdelig splittet, men kan forenes gennem den fælles Silkevejsmission. Ungarns premierminister Viktor Orbán sagde, at mange lande var lede og kede af at høre på formaninger om menneskerettigheder og foredrag om frie markeder, og at den »gamle model for globalisering er død« med den Nye Silkevej, der skaber et udviklingsbaseret, globalt paradigme.

I Asien diskuterer Japan nu en tilslutning til Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og gensidige besøg

mellem Kinas præsident Xi Jinping og Japans premierminister Shinzo Abe, som den amerikanske præsident Donald Trump har tilskyndet til. Filippinernes præsident Rodrigo Duterte planlægger at genoplive fælles udvikling af de rige resurser i det Sydkinesiske Hav sammen med Kina og Vietnam, nu, hvor Obamas plan for krig i det Sydkinesiske Hav er blevet afvist i hele Asien, og af Trump-administrationen.

I Latinamerika roste generalsekretæren for FN-kontoret for den Økonomiske Kommission for Latinamerika og Caribien (ECLAC), Alicia Bárcena, Bælt & Vej som »en fornyelse af den dybe forpligtelse over for de værdier, som er fundamentale for vores globale, økonomiske og sociale velfærd« og opfordrede alle medlemslandene til at »opsamle det potentiale, som dette Ét bælt, én vej-program har for at omdefinere kapitalisme gennem folks ligeværd og værdighed«.

I Afrika sagde den etiopiske premierminister Hailemariam Desalegn, at Bælt & Vej »åbner døren for udviklingslande og fremvoksende nationaløkonomier til at bidrage til global, økonomisk vækst«. Kenyas præsident Uhuru Kenyatta sagde, at »Bælt & Vej-initiativet giver vort kontinent muligheden for at gennemføre et paradigmeskift. Post-koloniale Afrika har siddet fast i en trummerum. At blive en del af Ét bælt gør det muligt for kontinentet at gå videre til en ny platform, ved hvilken globalt samarbejde vil muliggøre merværdi, innovation og øget fremgang«.

Lignende entusiastiske responser fyldte pressen i nationer i hele udviklingssektoren.

Og i USA etablerede Trump-administrationens repræsentant, Matthew Pottinger, en »Amerikansk Bælt & Vej Arbejdsgruppe« som et partnerskab mellem den Amerikanske Ambassade i Beijing og amerikanske selskaber, for at bringe amerikanske selskaber ind i Silkevejsprocessen. Desuden inviterede han Kina til at deltage i det »Særlige Amerikanske Investeringsstopmøde« den 18.-20. juni i området omkring Washington, D.C., med det

formål at bringe Kina ind i investeringsmuligheder i USA.

Ikke desto mindre ville en person, der var afhængig af den amerikanske presse eller rapporter fra den amerikanske Kongres, ikke vide noget som helst om alt dette. I stedet består næsten alt i USA's 24-timers nyhedscyklus af hysteriske tirader om præsident Trump. Hvis man troede på noget af det, skulle man tro, præsidenten var en marionet for onde Rusland og onde Kina, at han skulle være skyldig i forræderi for at gøre sit arbejde og gøre det, han lovede i sin valgkampagne – nemlig, at afslutte Bush' og Obamas politik for »krige for regimeskifte« og at genoprette Amerikas industriinfrastruktur, samt de hertil hørende arbejdspladser.

Tro ikke på den løgn, at Trump skulle være tvunget i forsvarsposition; at hans handlinger skulle have undermineret hans troværdighed, som medierne bringer til torvs *ad nauseam*. For kendsgerningen er den, at Trump er i offensiven for at afslutte den britiske imperieæra i historien. Briterne, med samt deres aktiver i USA – de neokonservative i begge politiske partier og på Wall Street, og de korrupte elementer i efterretningssamfundet, især i FBI – er totalt hysteriske over, at deres geopolitiske opsplittning af verden og deres evne til at få den amerikanske befolkning til passivt at acceptere nedskæringer og krig, er i færd med at blive ødelagt af Trumps tiltag for at bringe USA ind i den Nye Silkevej og for at samarbejde med Rusland om at knuse terroristsvøben. Hans erklærede hensigt om at genindføre Glass-Steagall driver simpelt hen de britiske aktiver yderligere ind i en panikreaktion.

Som Helga Zepp-LaRouche gentog i sine mange taler og interviews i Kina i forgangne weekend, hvor hun optrådte som taler på det Globale Topmøde for Tænketaanke under Bælt & Vej Forum: Hvis Donald Trump lykkes med at bringe USA ind i det nye paradigme med den globale Silkevej, vil han huskes som én af de store præsidenter i amerikansk historie.

Foto: Præsident Trump og præsident Erdogan udsteder en fælles erklæring i Roosevelt Room i Det Hvide Hus, tirsdag, den 16. maj, 2017, i Washington, D.C. (Whitehouse Instagram)

RADIO SCHILLER 15. maj, 2017: Bælt & Vej Forum i Beijing: Med deltagelse af bl.a. USA, Danmark og Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche

Med formand Tom Gillesberg

Der står for meget på spil – Det må lykkes!

Leder fra LaRouche PAC, 11. maj, 2017 – Alle mænd og kvinder – og Lyndon LaRouche i særdeleshed – der begriber deres eget, personlige ansvar for menneskehedens fremtid, har i øjeblikket skærpet opmærksomhed på at sikre, at det forestående Bælt & Vej Forum, der finder sted i Beijing kommende 14.-15. maj, bliver en succes.

På dette topmøde er en ny og spændende virkelighed, der

repræsenterer menneskehedens højeste forhåbninger, i færd med at virkeliggøres. Det største infrastrukturprojekt, der nogensinde er gennemført i menneskehedens historie, er under opbygning; det bringer udvikling til hele sektioner af verden, løfter millioner ud af fattigdom og bringer produktive jobs til millioner af mennesker. Kina har bedt præsident Trump om at deltage i dette storslåede projekt, og det bør USA omgående takke ja til. Det kunne give stødet til, at USA's økonomi kommer op på en ny platform for moderne vareproduktion og moderne infrastruktur.

I sin første telefonsamtale med Kinas præsident Xi Jinping i dag, sagde Sydkoreas nyvalgte præsident, Moon Jae-in, at hans land i høj grad påskønner Bælt & Vej-initiativet og har forventninger om, at det vil bringe fremgang til nationerne langs dets ruter, inklusive Sydkorea.

Jean-Pierre Raffarin, tidligere fransk premierminister og nuværende leder af det franske senats Udenrigskomite, og som viseligt blev valgt af præsident Macron til at lede den franske delegation, har længe været tilhænger af Bælt & Vej-initiativet, og han forstår i lige grad både dets løfterigdom, men også den fare, verden vil befinde sig i, hvis det får lov at mislykkes. Til kinesiske journalister sagde han den 5. maj, at han ser den Nye Silkevej som et globalt initiativ for fred og samarbejde. Mod en baggrund af en kompliceret og konstant skiftende verdenssituation, bringer Kina fred til verden med sine planer og strategier, der fremmer multi-lateralisme og støtter FN. Raffarin sagde, han håber, Bælt & Vej Forum lykkes med at bringe toppolitikere fra andre vestlige lande nærmere til Bælt & Vej-initiativet.

Ruslands ambassadør til Beijing sagde, at »dette samarbejde må blive basis for dannelsen af en ny, international aftegning, nemlig, det eurasiske, altomfattende partnerskab, med deltagelse af et udstrakt antal lande, der er medlemmer af den Eurasiske Økonomiske Union, Shanghai Samarbejdsorganisationen og også med fremtidig udsigt til Sammenslutningen af

Sydøstasiatiske Nationer (ASEAN)«. Han tilføjede, at, ikke alene ville præsident Putin deltage, men også premierminister Medvedev – og sammen med disse to, yderligere tilstrækkeligt mange ministre i den russiske regering til at gøre det muligt for Rusland på regeringsministerplan at deltage i hvert eneste konferencepanel.

Med hensyn til Indien, har Kinas udenrigsminister Wang Yi sagt, at Indien vil være repræsenteret på Forummet, men den indiske regering har tilsyneladende endnu ikke meddelt, hvem, der deltager. Mange indere advokerer for, at premierminister Narendra Modi bør tage af sted. En af disse advokater, tidligere FN-direktør Mukul Sanwal, stillede i går i avisen *The Hindu* dette spørgsmål: »Vil premierminister Narendra Modi overraske alle og deltage i Kinas 'Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde', der starter den 14. maj? Dette ville være samme form for dristigt initiativ, han tog, da han inviterede ledere fra vore nabolande til sin indsættelse i 2014, men langt mere signifikant.«

På samme måde er det af afgørende betydning, at præsident Trump, en anden leder, der er berømt for dristige initiativer, »overrasker alle og deltager«. Ingen større garanti for verdensfred kunne eksistere, end netop den uventede optræden af både premierminister Modi og præsident Trump i Beijing, den 14. maj.

Da Lyndon Larouche vurderede mange af disse udviklinger her til morgen, svarede han, at, »Jo, men det nye paradigme må fungere. Det må ikke mislykkes; i modsat fald vil der ikke være nogen fremtid for menneskeheden. Der er mange onde ting derude. Dette må lykkes. Det må ikke blive undermineret.«

Foto: Luftfoto over området ved Yanqi-søen lidt uden for Beijing, hvor Bælt & Vej Forum vil finde sted.

BÆLT & VEJ-INITIATIVET: VORT ÅRHUNDREDES AFGØRENDE PROJEKT

EIR-video, 9. maj, 2017:

Helga Zepp-LaRouche: 'Hvis vi kan overbevise præsident Trump om at tage imod tilbuddet om at gå sammen med Kina og de andre nationer omkring den Nye Silkevej, så kan han blive en af de største præsidenter i USA's historie.' Dette initiativ, Bælt & Vej-initiativet, blev officielt lanceret af Kina i 2013. Det er en politik for gensidigt fordelagtig infrastrukturkonnektivitet, for fælles udviklingsprogrammer. Foreløbig omfatter programmerne og de igangværende arbejder flere end 60 nationer og berører flere end 4 milliard mennesker – flertallet af menneskeheden – og med planer om infrastrukturinvesteringer til \$20 billion. Dette er et enormt projekt. Disse programmer har potentialet til at fjerne fattigdom på planeten inden for én generation; fuldstændigt og totalt at fjerne lokal fattigdom overalt.

Jason Ross:

»Det ville være den største fejltagelse nogensinde, hvis USA ikke benyttede sig af Bælt & Vej Forum, der finder sted i Beijing, Kina, om en uge (14.-15. maj) – den største fejltagelse nogensinde. Denne begivenhed vil samle repræsentanter fra over 100 nationer, inkl. den direkte deltagelse af næsten 30 statsoverhoveder, og man vil diskutere vor generations største projekt: Bælt & Vej-initiativet.

Foreløbig er der ingen meddelelse om, eller noget, der peger på, at præsident Trump eller andre repræsentanter for USA vil

deltage, men:

(Helga Zepp-LaRouche)

'Hvis vi kan overbevise præsident Trump om at tage imod tilbuddet om at gå sammen med Kina og de andre nationer omkring den Nye Silkevej, så kan han blive en af de største præsidenter i USA's historie.'

Dette initiativ, Bælt & Vej-initiativet, blev officielt lanceret af Kina i 2013. Det er en politik for gensidigt fordelagtig infrastruktur-konnektivitet, for fælles udviklingsprogrammer. Foreløbig omfatter programmerne og de igangværende arbejder flere end 60 nationer og berører flere end 4 milliard mennesker – flertallet af menneskeheden – og med planer om infrastrukturinvesteringer til \$20 billion. Det udgør 2 til 3 gange den investering, det ville kræve totalt at genoplive den amerikanske infrastruktur. Det udgør 20 gange de \$1 billion, som Trump foreløbig har krævet. Dette er et enormt projekt. Disse programmer har potentialet til at fjerne fattigdom på planeten inden for én generation; fuldstændigt og totalt at fjerne lokal fattigdom overalt. I løbet af de seneste par årtier har Kina allerede undergået en fænomenal udvikling,

(udenrigsminister Rex Tillerson)

'Kina begyndte virkelig at føle sig entusiastisk på det tidspunkt, og med rette, de har opnået meget; de har flyttet 500 millioner kinesere væk fra fattigdom og ind middelklassestatus.'

(præsident Trump)

'Og jeg havde et langt møde med Kinas præsident i Florida, og vi havde lange, lange diskussioner, i mange, mange timer. Han er en god mand.'

Kina springer fremad med sin egen udvikling og arbejder sammen

med sine naboer gennem kinesiske investeringer, gennem staten, gennem foretagender, og gennem ny finansiering gennem institutioner som Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), Den Nye Udviklingsbank (BRICS-banken) og Silkevejsfonden, som alle er mekanismer, der er skabt efter 2013; og store projekter i enorm skala er nu mulige.

(Richard Trifan)

'Dette er et historisk projekt, som I alle ved; det er sandsynligvis den største, globale præstation, der er analog med vores ekspansion ud i rummet og til Månen og andre planeter. Det er sandsynligvis det mest omfattende initiativ, som mange nationer vil samarbejde omkring.'

Lad os foretage en rundtur. Med udgangspunkt i Asien er der seks udviklingskorridorer, som Kina har foreslået, for veje, jernbaner, vandveje, elektricitet, kommunikation, sammen med blød kommunikation, såsom uddannelse, fælles toldsatser og kulturelle udvekslinger. Disse korridorer er i øjeblikket under opførelse i varierende grader. Lad os f. eks. se på den Økonomiske Kina-Pakistan-korridor: den er i øjeblikket under massiv opbygning; den vil bringe 10 gigawatt elektricitet til Pakistan – det rækker til millioner af mennesker, 10 millioner eller mere – en ny havn i Gwadar (ud til Oman Golfen), med hundrede tusinder af jobs undervejs, blot for dette ene byggeprojekt, og generelt mere udenlandsk investering i Pakistan, end denne nation samlet set har fået i de sidste par årtier.

Lad os se på havet: Det 21. Århundredes Maritime Silkevej, som bl.a. omfatter at udgrave en kanal gennem Kra-landtangen i Thailand. Dette er et enormt og nødvendigt projekt for at aflaste det overtrafikerede Malaccastræde, og for at bringe økonomiske muligheder til Thailand og Sydøstasien generelt. Denne idé, der har været foreslået i årtier, har nu en reel mulighed for at blive bygget inden for det nuværende årti.

Den Eurasiske Landbro, der når til Europa, transporterer stadigt voksende mængder af jernbanegods, med togafgange for godstog mod vest, der dagligt ankommer i Europa og vender tilbage til Kina med europæiske varer.

Hvis vi ser på Afrika, så har vi for nylig set åbningen af Addis Abeba-Djibouti jernbanen som blot et enkelt eksempel på den meget påtrængende nødvendige udvikling, som nu er mulig; som nu finder sted i Afrika, hvor investering i infrastruktur og industri og landbrug nu når nye højder, det meste af det fra Kina.

Hvis vi bevæger os mod øst, krydser vi Beringstrædet og bevæger os fra Asien og ind i Nordamerika, fra Rusland til Alaska. En rute over land, der muliggøres af denne Beringstrædeforbindelse, vil være hurtigere end transport med skib, og gør det muligt at udvikle området langs ruten. Det Arktiske Område har enorme resurser, der i øjeblikket er næsten fuldstændigt utilgængelige. Byggeriet af den nødvendige infrastruktur og selveste Beringstrædeforbindelsen vil være en storstilet infrastrukturpræstation. Dernæst vil et genopbygget, amerikansk infrastrukturfundament, et netværk af jernbaner, veje, en platform med ny, højdensitetskraftværker, kernekraft; havne, sluser, dæmninger; skoler og andre offentlige bygninger og offentlige værker, gøre det muligt for USA at opnå et nyt produktivitetsniveau, og have mere at bidrage med til verdenssamfundet og få fordel af verdenssamfundet.

Hvis vi nu bevæger os sydpå, så er der p.t. ingen transportmuligheder over land fra Nord- til Sydamerika. Man kan ikke køre til Sydamerika – det er ikke muligt. Der er en afbrydelse, kendt som Darien Gap. Når vi endelig får bygget denne forbindelse på blot nogle få dusin mil, vil vi endelig forbinde de amerikanske kontinenter som helhed. I Mellemamerika er ny finansiering, også fra Kina, ligeledes i færd med at muliggøre en sekundær Panamakanal, kunne man sige, med igangværende byggeri og forberedelse i Nicaragua.

I Sydamerika er en bi-oceanisk korridor, der strækker sig fra Peru til Brasilien, fra Stillehavet til Atlanterhavet via Bolivia, på planlægningsstadiet.

Så stor en del af verden arbejder i øjeblikket sammen, med fælles udvikling og en fælles fremtid med fremgang, værdighed og videnskabelige præstationer som mål. Vil USA tilslutte sig? Vi er blevet inviteret med åbne arme:

(Meifang Zhang)

'Sidst, men ikke mindst, vil jeg gerne citere Xi for at sige, at Kina byder USA velkommen til at deltage i samarbejdet inden for rammerne af Bælt & Vej-initiativet ... Begge lande bør virkelig gribe disse muligheder.'

Lad os tage imod denne invitation. Om et hundrede år vil USA i tilbageblik være så lykkelig for, at vi gjorde det.«

Det er ikke for sent for Trump – eller Europa – at tage til Bælt & Vej Forum i Beijing

Leder fra LaRouche PAC, 8. maj, 2017 – Med den kommende weekends todages topmøde i Beijing omkring det globale udviklingsinitiativ, der allerede investerer i 65 nationer og er 20 gange større end Marshallplanen, vil spørgsmålet om, hvad man skal gøre ved de stagnerende amerikanske og europæiske nationaløkonomier, aldrig komme til at stå i så klart et lys igen. Helga Zepp-LaRouche har sagt, at, hvis

Donald Trump tager til Beijing og allierer USA økonomisk med Bælt & Vej-initiativet, kunne han af historien blive set som en af Amerikas største præsidenter. På denne kurs ligger ikke alene en stor genoplivelse af produktivitet og produktiv beskæftigelse for amerikanere, men også den mulige løsning af den alvorlige trussel om krig i Asien, og endda – gennem samarbejde med Rusland – i Mellemøsten.

Og, med USA som deltager, vil selve Bælt & Vej-initiativet blive en langt stærkere økonomisk og teknologisk drivkraft for de mere end 100 nationer, der er repræsenteret i Beijing i denne weekend.

En betydningsfuld, asiatisk avis havde i dag en lederartikel, »Det er ikke for sent for præsident Trump at beslutte at tage til Beijing«. Det er for den sags skyld heller ikke for sent for den nyvalgte, franske præsident Emmanuel Macron at tage af sted. EU's og Londons finanselite kan forsøge at forhindre og endda ødelægge Kinas Bælt & Vej, før det udvikler en ny, økonomisk infrastruktur i Europa, men alle de europæiske nationers udsigt til vækst afhænger af Bælt & Vej.

Med mindre den rigtige beslutning træffes nu, vil det meget snart være for sent for de transatlantiske økonomier. De kan ikke overleve endnu et finanskarak, værre end i 2008, og det er netop, hvad der truer dem nu. Tysklands førende finansavis, *Handelsblatt*, har udløst »høje advarselssignaler ... En flodbølge af selskabslån, især i USA, kunne udløse en ny, global finanskris. Konturerne af en gigantisk boble kommer mere og mere til syne i markedet for selskabsobligationer. Den kunne bryde ... på grund af hastigt stigende rentesatser og en faldende økonomi.«

En omgående ændring må ske, med vedtagelse af de »Fire Love til Nationens Redning«, som Lyndon LaRouche siden 2014 har foreslået. Genindfør Glass/Steagall-loven for at opdele Wall Street-bankerne, før de udløser en ødelæggende syndflod; skab dernæst statskredit-institutioner til opbygning af moderne

infrastruktur, finansiering af rumforskning og fissions- og fusionsteknologier.

Hele indsatsen for at modgå dette transatlantiske, økonomiske kollaps kan kun lykkes med en sådan kurs for samarbejde med Kina, Indien og frem for alt Rusland.

City of London og Storbritannien forsøger at ødelægge muligheden, gennem Londons og Bruxelles' angreb på Bælt & Vej, og gennem krig. Fra London kommer der nu rapporter om, at premierminister May vil bede sit nye parlament om at lade hende bombe Syriens regeringsstyrker, som hendes ministre bliver ved med offentligt at kræve. Dette omfatter endnu en fabrikeret hændelse med »kemisk bombeangreb« og ville kun blive udført af UK med det formål at trække præsident Trump ind i krigen igen. Og minsandten, om ikke BBC-udsendelser allerede begynder at hævde, at Syriens præsident vil udføre flere »kemiske bombeangreb«.

Det britiske incitament til konfrontation kommer netop på et tidspunkt, hvor den russiske og den amerikanske udenrigsminister skal afholde drøftelser i Washington i denne uge, med udsigten til at afslutte borgerkrigen og terrorismen i Syrien. Londons intervention må nedkæmpes – og præsident Trump må tage til Beijing.

Foto: Den forbudte By, Beijing. (Photo: flickr.com/romanboed (CC BY2.0))

Paul Craig Roberts fordømmer

deployering af THAAD i Sydkorea

som værende forberedelse til førsteslags-atomangreb mod Rusland og Kina

7. maj, 2017 – Paul Craig Roberts (økonom, journalist; tidl. vicefinansminister under præsident Reagan) fordømte i en artikel på sin webside den 3. maj, »Hvad 'krisen' over Nordkorea virkelig handler om«, deployeringen af THAAD ballistisk missilforsvarssystem i Sydkorea, som værende en forberedelse fra USA's side til et førsteslags-atomangreb mod Rusland og Kina. Han afviste den officielle retfærdiggørelse, der går ud på, at dets formål er at beskytte Sydkorea fra Nordkorea, som et »røgslør«, som russerne og kineseren er sig udmærket bevidst.

Roberts sammenlignede dette med det, man gjorde mod Iran, for at retfærdiggøre et ballistisk missilforsvarssystem i Europa, der er rettet mod Rusland. »Washington hævdede, at anti-ABM-baser ikke var rettet mod Rusland, men var for Europas beskyttelse mod Irans interkontinentale ballistiske atommissiler. Amerikanere, der ikke mistænkte noget, troede muligvis på dette, men det gjorde russerne ganske bestemt ikke, eftersom Iran hverken har interkontinentale ballistiske missiler eller atomvåben.«

På samme måde »har THAAD intet som helst at gøre med Nordkorea, der deler grænse med Sydkorea, hvilket gør det fuldstændig meningsløst for Nordkorea at angribe Sydkorea med ICBM'er«. Roberts tilføjede: »Med andre ord, så er Washington i færd med at skabe et skjold mod atomgengældelse fra både Rusland og Kina, mod et amerikansk [førsteslags] atomangreb

mod begge disse lande.«

Roberts konkluderede: »THAAD i Sydkorea er rettet mod Kinas gengældelsesstyrker. Det er en del af Washingtons forberedelser til at 'nuke' både Rusland og Kina, med minimale konsekvenser for USA, selv om Europa med sikkerhed ville blive totalt ødelagt, da THAAD eller anti-ABM'er er nytteløse imod russiske atomkrydsermissiler og det russiske luftvåben. Spørgsmålet er nu: Nu, da Rusland og Kina har forstået, at Washington forbereder et førsteslags-atomangreb imod dem, med det formål at fjerne de to begrænsninger for Washingtons ensidige adfærd, vil de to lande sætte sig ned og vente på angrebet?«

Desværre stopper Roberts' artikel ved dette spørgsmål, og (som det er hans vane) undlader at tage i betragtning, både det britiske ophav til faren, og den skiftende strategiske relation mellem Trump-administrationen, Kina og Rusland, der har potentialet til at slukke luntten i det scenarie, han i øvrigt korrekt afbilder.

Foto: THAAD, Sydkorea.

POLITISK ORIENTERING 4. maj 2017:

Nu må Danmark tilslutte sig Kinas Bælt & Vej-initiativ

Med formand Tom Gillesberg:

»Det er 4. maj; ti dage, inden det går løs i Beijing med det

store Bælt & Vej Forum, som bliver et afgørende punkt i den fortsatte udvikling her på planeten Jorden; det tror jeg allerede nu ligger klart. Det er jo så spændende, at den danske statsminister Lars Løkke Rasmussen ikke kunne vente. Han havde så travlt, at han sagde, 'jamen, jeg vil ikke vente til 14. maj; jeg tager derover allerede 2. maj til Kina og besøger pandaer, men også den kinesiske præsident og statsminister, og det er selvfølgelig en god impuls, at det er det første – ikke statsbesøg – men det første besøg fra dansk side med statsministeren, officielt besøg, siden 2008, da Danmark og Kina indgik et strategisk partnerskab, hvor Danmark ligesom blev det første land i Norden til at indgå et sådant særligt strategisk partnerskab med Kina. Så det er en god impuls at tage derover. Det, der så bare er vigtigt, er, at der er andet på dagsordenen end de pandaer ...

Fordi, dét, Danmark SKAL med på, det er det nye paradigme, som Kina er drivkraften i, men hvor det ikke bare drejer sig om Kina, næh, det drejer sig om størstedelen af verden; det er det nye paradigme, som Kina samarbejder tæt om sammen med Rusland, sammen med stadig større dele af Asien, efterhånden det meste af Asien, men hvor Sydamerika, Afrika og andre lande også står i kø for at være med. Til dette Bælt & Vej Forum er der 30 stats- eller regeringschefer, der indtil nu har annonceret deres deltagelse, men der vil være delegationer fra over 100 lande, mange på meget højt niveau, fordi det her er stort; fordi Kina er blevet drivkraften i global udvikling. Den tankegang, man har haft i Kina, er simpelthen, at man har sagt, 'Vi har været i stand til at løfte 6 til 700.000 millioner mennesker, fattige kinesere, ud af fattigdom til et langt bedre liv; man har så en ambition om, at, i 2020 skal der ikke længere findes fattige i Kina; der skal ikke findes folk, der har problemer med, at de ikke får mad, osv. Fattigdommen skal afskaffes; men hvorfor skal det kun gælde Kina? Man har fundet ud af, at, hvis man investerer i infrastruktur, hvis man bruger penge på at investere i infrastruktur, i moderne teknologi, i modernisering af

forskellige ting, jamen, så kan man løfte hele samfundet op; og det er ikke en speciel ting, der gælder for kinesere; det gælder for alle mennesker ...»

Lyd:

Rusland og Kina forklarer, Nordkorea vil ikke afslutte sit atomvåbenprogram så længe, der består en trussel

3. maj, 2017 – En officiel repræsentant fra det Russiske Udenrigsministerium sagde, Nordkorea aldrig vil opgive sit atomvåbenprogram, så længe, de føler, der består en trussel mod deres sikkerhed. »Det er indlysende, at Pyongyang ikke vil opgive sine atomvåben, så længe det opfatter sig selv som værende truet«, sagde Mikhael Ulyanov, direktør for ministeriets afdeling for ikkespredning og våbenkontrol under en tale for det første sammentræde i Forberedelseskomiteen for 2020 Undersøgelseskonferencen for Parterne i Traktaten for Ikkespredning af Atomvåben. Hans bemærkninger blev i deres helhed lagt ud af Udenrigsministeriet, og et link til bemærkningerne blev udlagt på den Russiske Ambassade til den Demokratiske Folkerepublik Koreas webside.

»Vi er ikke desto mindre overbevist om, at de eksisterende spændinger på Koreahalvøen ikke kun er forårsaget af Pyongyangs atom- og missilprogrammer, men også af en øget militær aktivitet i det nordøstlige Asien, fra visse regionale

og især ikke-regionale stater side«, sagde han.

»Der er ikke et minut at spille. I modsat fald kunne konfrontationstankegangen blive overvældende dominerende«, sagde han. »Rusland afviser DFK's atomstatus. Vi accepterer ikke atomtests, udført af Pyongyang, og deres trods af de relevante resolutioner i FN's Sikkerhedsråd.«

Kinas linje er meget lig Ruslands. Den officielle avis *Peoples Daily* havde en lederartikel, der fremførte, at »de seneste udviklinger på halvøen satte fokus på et bydende nødvendigt behov for, at alle parter intensiverer deres bestræbelser for at bringe de berørte parter til forhandlingsbordet. DFK bør ikke være besat af en forkert vej med gentagne atomtests og missilaffyringer, der har resulteret i sanktionsrunder. Samtidig har Republikken Korea (Sydkorea) og USA nu bragt yderligere ved til bålet med de optrappede spændinger, siden de to allierede, der har opretholdt et egenmægtigt pres på atomspørgsmålet på Koreahalvøen, afslørede en strategisk plan for at knuse DFK.«

Foto: Sydkorea og USA afholder ekstensive fælles militærøvelser.

Kina: Løsning for Korea mulig med amerikansk-kinesisk samarbejde

2. maj, 2017 – En lederartikel i *Global Times* i dag fremkommer med den mening mht. Koreakrisen, at, »Hvis Washington arbejder i samme retning som Beijing, er der udsigt til et betydningsfuldt gennembrud i spørgsmålet.«

Lederen, der repræsenterer regeringens partipolitik, beklager behersket, at Trump-administrationen har udtrykt en holdning om, at »Pyongyangs opgivelse af sine atomambitioner afhænger af, om Beijing lægger tilstrækkeligt pres på dem«, hvilket, siger lederens forfattere, ikke er korrekt. »Washington må, samtidig med, at de ikke placerer for mange forventninger på Kina, også fortsætte med at udøve deres egne bestræbelser i spørgsmålet. Trump bør ikke få alle sine råd fra et par såkaldte strateger og blive vildledt omkring situationen.«

De bemærker, at problemet grundlæggende set er mellem Washington og Pyongyang, eftersom »Nordkoreas hensynsløse forfølgelse af atomare og langtrækkende missilteknologier drives frem af usikkerhed omkring dets regime. Det forsøger ikke at blive det næste mål for afsættelse, efter Irak og Libyen. USA må adressere Pyongyangs strategiske foruroligelse.« Dette er nøjagtig, hvad Rex Tillerson sagde i sidste uge.

Lederartiklen bemærker også, »Det følsomme tidspunkt i april er forbi. Nordkorea udførte ikke en sjette atomtest, og frekvensen og skalaen af dets missilaffyringer er ikke så signifikante, hvilket kan tilskrives samarbejde mellem Kina og USA.«

Forfatterne konkluderer: »Vi har bemærket, at Washington på det seneste har udvist en vis fleksibilitet i sine erklæringer.«

Trump og Putin diskuterer

Syrien og Nordkorea; muligt møde

2. maj, 2017 – USA's præsident Donald Trump og Ruslands præsident Vladimir Putin havde en »forretningsmæssig« telefonsamtale, i dag, hvor de diskuterede, hvordan de skulle promovere diplomatisk fremskridt i både Syrien og Nordkorea.

»Vladimir Putin har opfordret til beherskelse og reduktion af spændingsniveauet« omkring Koreahalvøen, sagde erklæringen fra Kreml, iflg. RT's rapport. »Det aftaltes i fællesskab at arbejde på en diplomatisk løsning, der vil afgøre krisen.«

Med hensyn til Syrien har de to præsidenter besluttet at »aktivere dialogen mellem de to landes udenrigsministeriers chefer [Tillerson og Lavrov], der vil søge forskellige muligheder for at sikre våbenhvileprogrammet, stabilisere og kontrollere det«, lyder erklæringen. »Målet er at skabe baggrunden for, at der kan lanceres en reel fredsproces i Syrien. Dette betyder, at Ruslands og USA's udenrigsministre ville informere deres ledere om fremskridt i denne henseende.«

Erklæringen fra Det Hvide Hus sagde, at de to ledere aftale, at »alle parter må gøre alt, de kan, for at afslutte volden« i Syrien, og at Trump og Putin også diskuterede samarbejde omkring nedkæmpelse af islamiske kæmpere i hele Mellemøsten. »Det var en meget god samtale og inkluderede diskussionen om sikre zoner, eller deeskaleringszoner, for at opnå vedvarende fred af humanitære og mange andre grunde«, lød det.

Trump og Putin var også for at arrangere et personligt møde omkring tidspunktet for G20-topmødet i Hamborg i juli, iflg. erklæringen fra Kreml.

Denne telefonsamtale, den første, siden man fik Trump til at angribe en syrisk flyvebase på basis af falske efterretninger fra briterne, burde gøre det muligt for Trump at vende tilbage

til sin oprindelige plan om at arbejde tæt sammen med Rusland om krigen mod terrorisme.

Trump sætter ind for fred i Asien; New York Times råber på krig

Leder fra LaRouche PAC, 2. maj, 2017 – Det bliver i stigende grad klart, at præsident Trump, sammen med Kinas præsident Xi Jinping og Ruslands præsident Vladimir Putin, tager skridt til at afslutte krisepunkterne i Eurasien, der havde bragt verden til randen af krig under præsident Obama, og som briterne og deres aktiver desperat har forsøgt at bruge igen i dag for at bryde Trumps samarbejde med Rusland og Kina.

Som en sydkoreansk analytiker sagde i sidste uge, så har Trump en politik for Nordkorea, der er meget tæt på den politik, der føres af de førende kandidater til præsidentskabet i Sydkorea i det forestående valg den 9. maj: hav en større pind, men tilbyd en større gulerod.

Alt imens Trump-administrationen har aktiveret THAAD-missilsystemet i Sydkorea og gennemfører øvelser i området med et hangarskib, B-1 bombefly og atomubåde, erklærer Trump samtidig højlydt for verden, at han samarbejder tæt med præsident Xi, og at han ønsker at forsikre Nordkorea om, at USA ikke truer med »regimeskifte« imod Kim Jong-un-regeringen. Hans udtalelser mandag om, at han ville være villig til at møde Kim Jong-un personligt under passende omstændigheder, er blevet mødt med hysteri i den vestlige presse, og deres respons til Trumps opringning til den filippinske præsident Rodrigo Duterte, hvor han inviterede ham til at besøge Det

Hvide Hus, sendte *New York Times* og andre ud i hysteriske krampetrækninger.

Men hvad repræsenterer disse skridt? Koreakrisen blev skabt af Bush- og Obama-administrationerne, der saboterede hver eneste aftale, der blev opnået med Nordkorea, og førte til Obamas vanvittige »strategiske tålmodighed« – altså, en afvisning af at forhandle med Nordkorea, med mindre de gjorde præcis, som de fik besked på, samtidig med, at han opbyggede en massiv militærstyrke og forøgede sanktionerne. Målet var Kina, ikke Nordkorea. Bush og Obama var henrykte over at have et atombevæbnet Nordkorea, som gav en undskyldning for at opbygge en massiv militær ring rundt om Kina og Rusland.

Nu arbejder Trump sammen med Kina. Der er ikke længere grund til at drive Nordkorea til fjendtlige reaktioner med atomvåben. Som udenrigsminister Rex Tillerson sagde i sidste uge, så må vi overbevise Pyongyang om, at vi ikke tilsigter regimeskifte, men blot en fredelig atomafrustning af Koreahalvøen.

Det samme gælder for Filippinerne. Den tidligere filippinske regerings unødvendige provokation af Kina, hvor de sendte spørgsmålet om suverænitet over øerne i det Sydkinesiske Hav til en forudindtaget vestlig domstol, uden kinesisk deltagelse, retfærdiggjorde Obamas deployering af en stærk militærstyrke til området. Med valget af Duterte endte denne krise, og Filippinerne arbejder nu tæt sammen med Kina, og ligeledes med USA. Både Filippinerne og USA befinder sig nu under et fornuftigt lederskab, der afviser galskaben med verdenskrig mellem atommagter.

I dag havde Trump en lang telefonsamtale med præsident Putin, hvor de aftalte at arbejde tæt sammen om udarbejdelse af en fredelig, politisk løsning på brændpunkterne i Nordkorea og Syrien. Dette forfærder briterne, der troede, de med held havde forgiftet Trumps plan om at blive venner med Putin, gennem deres løgne om, at Assad havde brugt kemiske våben, og

som fik Trump til at bombe en syrisk flyvebase.

Naturligvis beskriver *New York Times*, Det britiske Imperiums stemme i USA, Xi Jinping og Putin som diktatorer og hævder, at Trump er en tyrant, fordi han vil være venner med dem, eller med andre »autoritære diktatorer«, såsom Duterte, Egyptens el-Sisi eller andre, der trodser den britiske imperieopdeling af verden i fjendtlige lejre, og som kun er interesseret i at bekæmpe terrorisme, og ikke andre nationalstater. Dette er i realiteten landene i den Nye Silkevej, der ønsker at arbejde sammen som venner i opbygningen af en verden, der er menneskeheden værdig.

Trump har hidtil endnu ikke meddelt, om han vil deltage i det Internationale Bælt & Vej Forum, der finder sted i Beijing den 14. – 15. maj, og hvor ledere fra 100 nationer vil mødes for at diskutere menneskehedens fremtid, baseret på gensidig udvikling, lindring af alvorlig fattigdom (som Kina næsten har opnået), og en verden, der er fri for krig og terrorisme. Som Helga Zepp-LaRouche sagde den 13. april, hvis Trump går frem med at bringe USA ind i den Nye Silkevej, vil han blive husket som en af de største amerikanske præsidenter. Selve begrebet om Imperium, om en verden, der består af tilhængere af Darwins teorier (den stærkeste overlever) og nationer, der fungerer på samme måde som i dyreverden, hvor man kæmper om fordele på den andens bekostning, kan én gang for alle deponeres i den historiske skraldespand. Menneskeheden kan dernæst gå fremad mod sin sande bestemmelse med at opbygge en retfærdig og fremgangsrig verden, og med fremme af menneskehedens opdagelser i rummet, samt skabe en videnskabelig og kulturel renæssance blandt alle folkeslag.

Ruslands ambassadører til Nordkorea og Kina om krisen over Korea

2017, 1. maj – Den russiske ambassadør til Nordkorea, Alexander Matsegora, sagde, efter et møde med den nordkoreanske viceudenrigsminister han Song Ryol den 30. april, til TASS, at han »opfordrede sine koreanske modparter til at udvise tilbageholdenhed og afstå fra handlinger, der kunne optrappe spændingerne i dette område«.

Han Song Ryol mener, at optrapning i Koreahalvøen blev forårsaget af »de amerikansk-sydkoreanske øvelser rettet mod DFK (Demokratiske Folkerepublik Korea) sammen med USA's koncentration af strategiske våben«. Han fortsatte med, at Nordkorea »vil blive ved med at træffe forholdsregler til at styrke de nationale atomafskrækkelsesstyrker for at forsvare landets suverænitet og vitale rettigheder, så vel som fred på halvøen«.

I mellemtiden rapporterede TASS ligeledes, at den russiske ambassadør til Kina Andrei Denisov til reportere den 30. april sagde: »USA's militære pres mod Nordkorea fremprovokerer blot skridt til gengældelse fra Nordkoreas side. Under Trump (-s præsidentskab) har Nordkorea allerede affyret missiler ni gange ...

»Vi opfordrer til, at de allerede eksisterende formater genoptages, først og fremmest sekspartforhandlingerne« om atomafrustning af Koreahalvøen, sagde den russiske ambassadør og understregede, at den kinesiske side siger, der ikke er noget alternativ til dette format. »Blot hvilke initiativer som helst vil ikke fungere, siger kineserne.«

Denisov sagde, at Ruslands og Kinas holdning til de nordkoreanske atomvåben næsten er sammenfaldende med begge

landes støtte til FN's Sikkerhedsråds resolutioner, der pålægger Pyongyang sanktioner. De vil aldrig støtte Nordkoreas missil- og atomprogrammer, da disse udgør en direkte trussel mod sikkerheden og også provokerer USA til at øge forsvarskapaciteter, der »i realiteten har offensivt potentiale«, sagde han. Fornuftige argumenter, som både vi og Kina gentagne gange har fremført, virker ikke nu, men det betyder ikke, at vi ikke bør fortsætte med at overbevise andre«, sagde han.

Trump er måske ved at bryde fri af den britiske krigsfælde: Hvad hans næste skridt må være

Leder fra LaRouche PAC, 1. maj, 2017 – Præsident Donald Trumps erklæring i dag om, at han er villig til at forhandle fred direkte med Nordkoreas Kim Jong Un – hvilket vil forskaffe de største, løgnagtige medier i London, New York og Washington et nervøst sammenbrud – er begyndelsen til, at præsidenten muligvis vil bryde ud af en britisk krigsfælde. »Under de rette omstændigheder«, sagde han, og disse omstændigheder kunne meget vel være præcis de *multilaterale*, direkte forhandlinger, som præsidenterne Xi og Putin arbejder så hårdt på.

Kina og Rusland – de nationer, som den britiske elite har forsøgt at drive Trump til krig med. Den britiske regerings

Boris Johnson og Michael Fallon har gentagne gange meddelt, at de med sikkerhed vidste, at Trump stod for at gå i krig mod Nordkorea, ligesom de, kortvarigt, havde puffet ham ind i en krigsfælde i Syrien.

Det er af presserende betydning, at alle Trump-tilhængere forstår dette og lægger yderligere pres på ham for at undfly briternes dødbringende »geopolitik«.

Hans destination bør være Beijing, 14.-15. maj, sammen med 30 andre statsoverhoveder og 101 nationale delegationer i Bælt & Vej Forum. Det er samarbejde med Kina om økonomisk udvikling på verdensplan, inklusive en ny økonomisk infrastruktur i USA.

Præsidenten overrumplede Wall Street i samme interview i det ovale kontor ved at sige, at han ønskede at bryde Wall Street-bankerne op med det »21. århundredes Glass-Steagall«. Ingen tvivl om, at de vil tilbyde Barack Obama endnu mere – en halv million pr. tale – for at angribe Trump. Fra og med G20-mødet i februar 2009 i London fulgte Obama den britiske, politiske ledelse: Bankredning (bailout) til alle storbankerne, og vedtagelse af hvad som helst, blot IKKE Glass-Steagall. Dét ville sætte en stopper for Londons rolle og verdens imperie-finanscentrum.

Hvad der er vigtigere, så ville dette smide Wall Street-bankernes spekulative derivater og »kasino«-operationer ud af støtte fra skatteborgerne og statslig garanti og overlade dem til at gå fallit, hvis de vil gå fallit. Med en enorm gældsboble i foretagender og selskaber på \$14 billion, der er begyndt at gå i betalingsstandsning og nu truer med at gå fallit, er dette det afgørende, første skridt til at vende tilbage til en økonomisk genrejsning. Som stiftende chefredaktør for *EIR*, Lyndon LaRouche, i dag sagde om Trumps interview: »Dette finanssystem har været komplet degenereret, et svindelnummer, siden et godt stykke tid før krakket, som jeg forudsagde i begyndelsen af 2007. Man må simpelt hen skaffe sig af med det.«

Præsidenten tager skridt til at undfly den dødbringende, britiske fælde med geopolitik og krig, som – siden FDR – kun JFK og Ronald Reagan er brudt fri af, i det mindste delvist. Den ene blev myrdet, den anden næsten myrdet. Det er et spørgsmål om liv og død for nationen, at præsident Trumps tilhængere forstår, hvad han er oppe imod, og hvad hans næste skridt må være.

Imperiet ØNSKEDE, at Nordkorea skulle udvikle atomvåben.

EIR kortvideo, 1. maj 2017

**RADIO SCHILLER 1. maj, 2017:
Nordkorea: Det vigtigste er,
at Trump og Kinas
præsident Xi er begyndt at
tale sammen**

https://soundcloud.com/si_dk/nordkorea-det-vigtigste-er-at-trump-og-kinas-praesident-xi-er-begyndt-at-tale-sammen

Kina og Rusland opfordrer indtrængende til diplomatisk løsning på krisen i Nordkorea under debat i FN's Sikkerhedsråd

29. april, 2017 – Gårsdagens diskussion i FN's Sikkerhedsråd af krisen i Korea straffede generelt Nordkorea for dets overtrædelser af FN-resolutioner, men der lød også mange advarsler om faren for, at krisen eskalerer til krig, fra Kina og Rusland, og andre.

Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi advarede om, at, »hvis spørgsmålet om Halvøen ikke sættes under effektiv kontrol, og i tilfælde af uventede hændelser, er det højst sandsynligt, at situationen vil tage en drastisk drejning til det værre og optrappes ud af kontrol ... Vi må forblive forpligtet til dialogens og forhandlingens vej. Anvendelse af magt løser ikke uoverensstemmelser og vil blot føre til større katastrofer«, bemærkede Wang.

Den russiske repræsentant, viceudenrigsminister Gennady Gatilo, erklærede, at, »Nordkorea har handlet upassende« ved at overtræde FN's resolutioner, osv. »Samtidig er anvendelsen af militærmagt absolut uacceptabel«, sagde han, »da det er fuldt af katastrofale konsekvenser for Koreahalvøen og hele Nordøstasien«. Hvis man ikke finder en diplomatisk løsning, kunne det føre »til de forfærdeligste konsekvenser«. Gatilov

sagde, at »krigerisk retorik sammen med en urimelig opvisning af muskler får alle i verden til at spørge sig selv, om der kommer krig. Det er ingen hemmelighed, at, midt i spændingerne, kunne ethvert tankeløst skridt resultere i forfærdelige konsekvenser«.

FN's generalsekretær Antonio Guterres advarede også om faren for krig: »Jeg er oprørt over risikoen for en militær optrapning i området, inklusive gennem fejlberedning eller misforståelse.«

Efter sammentrædet i FN's Sikkerhedsråd sagde Nordkoreas viceudenrigsminister Kim In Ryong til AP, at ideen om at bruge sanktioner og trusler for at få den Demokratiske Folkerepublik Korea til at opgive sine atomvåben, er »en vild drøm«. D.F.K., sagde han, ville aldrig forhandle deres 'nukes' som en del af »politiske studehandler og økonomiske aftaler«. Han gentog D.F.K.'s stående politik om, at, når USA først stopper sine fjendtlige aktiviteter, »vil alle løsninger være mulige«.

Foto: Ruslands viceudenrigsminister Gennady Gatilov i FN's Sikkerhedsråd: 'Nordkorea har handlet upassende.'

Nordkorea lancerer endnu en mislykket missiltest

29. april, 2017 – Nordkorea har affyret endnu et missil, som igen mislykkedes og demonstrerer landets ret ringe missilkapaciteter. »Nordkorea affyrede et uidentificeret missil fra et sted i nærheden af Pukchang i Pyeongannam-do i nordøstlig retning, omkring kl. 5:30 i dag«, sagde Soeuls generalstabschefer i en erklæring, der blev udsendt af det lokale nyhedsbureau Yonhap i dag. Missilet eksploderede få

minutter efter affyringen, ligesom den forudgående test for næsten to uger siden.

Den Amerikanske Stillehavskommando bekræftede, at missilet ikke forlod nordkoreansk territorium og ikke blev anset for at være en trussel mod USA.

Præsident Donald Trumps respons var et Tweet: »Nordkorea udviser manglende respekt for Kinas og dets højt respekterede præsidents ønsker, da det lancerede et missil, selv om det mislykkedes, i dag. Dårligt!«

Kinas Global Times skriver meget skrap lederartikel om Nordkorea

28. april, 2017 – Kinas partiavis, *Global Times*, udgav sent i går en lederartikel, der advarer om, at, hvis Nordkorea fortsætter med sine atomvåben- og missiltests, »er Kina nødsaget til at støtte mere barske resolutioner mod dette land«. Lederartiklen, der følger i kølvandet på mere intense diskussioner mellem USA og Kina, bemærker, at relationerne mellem Beijing og Pyongyang allerede har lidt skade pga. atomvåbenkrisen. »De nuværende bilaterale relationer bør først være normale, land-til-land, og baseret på dette kan de forme et nært venskab«, lyder lederartiklen. »Men forudsætningen er, at Kinas nationale interesser ikke krænkes, og at Beijing ikke skal betale prisen for Pyongyangs ekstreme politikker.« Alt imens Nordkoreas konflikt er med USA, »så gennemfører Pyongyang atomvåbentests blot 100 km fra den kinesiske grænse, og dette truer sikkerheden i det nordøstlige Kina«.

»Nordkoreas udvikling af atom- og missilteknologier har også intensiveret situationen i Nordøstasien og givet Washington en undskyldning for at forstærke sin militære deployering i dette område. Dette betyder, at Kina ikke kan være en passiv tilskuer«, fortsætter GT. »Kina bør stå fast på sin opposition mod Nordkoreas atomprogrammer. Selv om Beijing og Washington har forskellige strategiske beregninger, så har de fælles interesser mht. opposition mod Pyongyangs udvikling af atom- og missilteknologier. Beijing lægger pres på Pyongyang for at sikre sine egne nationale interesser snarere, end at det arbejder for Washington.« Men, hvis Pyongyang opgiver sit atomprogram, »kan de bilaterale relationer let igen blive normale«.

Kinas mål er at suspendere både Nordkoreas atomtests og de amerikansk-sydkoreanske militærøvelser. »Beijing håber at maksimere alle de berørte parter interesser«, slutter lederartiklen. »Men, skulle det sluttelig slå fejl, har Kina stadig evnen til at udføre gengældelse over for enhver side, der måtte overskride den røde linje.«

Foto: Flyveoperationer om bord på USA's hangarskib Carl Vinson i sidste uge. Hangarskibet og andre krigsskibe er på vej mod Koreahalvøen i et forsøg på at afskrække Nordkorea fra at teste atomvåben eller affyre missiler. (CreditMattBrown/U.S. Navy, via Associated Press)

**USA's udenrigsminister
Tillerson kræver ny**

fremgangsmåde over for Nordkorea

28. april, 2017 – USA's udenrigsminister Rex Tillerson kom i dag, i en tale for FN's Sikkerhedsråd, med et krav om en ny fremgangsmåde over for Nordkorea, en fremgangsmåde, der øger det diplomatiske og økonomiske pres på Pyongyang, men som stadig tilbyder muligheden for en forbedring af omstændighederne i Nordkorea.

»Det internationale samfund har for længe været reaktivt med hensyn til Nordkorea. Den tid må nu være forbi«, sagde Tillerson. »At undlade at handle nu med hensyn til det mest presserende sikkerhedsspørgsmål i verden, kunne medføre katastrofale konsekvenser.« Han fremførte, at, pga. Nordkoreas fremskridt med sit atomvåbenprogram, er der ingen tid tilbage til at handle i, og yderligere pres må derfor lægges på dem nu.

»Vores mål er ikke regimeskifte. Det er heller ikke vores ønske at true det nordkoreanske folk eller destabilisere det asiatiske Stillehavsområde«, fortsatte Tillerson. Han bemærkede, at USA i årenes løb har trukket sine egne atomvåben ud af Koreahalvøen, og »Siden 1995 har USA ydet Nordkorea bistand for \$1,3 mia., og vi ser frem til at genoptage vore bidrag, når Den Demokratiske Folkerepublik Korea først begynder at nedtage sine atomvåben- og missilteknologi-programmer. ... Nordkorea må tage konkrete skridt til at reducere den trussel, som dets ulovlige våbenprogram udgør for USA og vore allierede, før vi kan begynde at overveje forhandlinger.«

Tillerson krævede, at FN-medlemsstaterne udfører tre handlinger, med start i dag. For det første, at FN's resolutioner vedr. Nordkoreas atomvåbenprogram fuldt ud implementeres. For det andet, så kræver USA, at andre lande

nedgraderer eller suspenderer deres diplomatiske relationer med Pyongyang, som en måde til at begrænse de resurser, som regeringen kan få til sit atomvåbenprogram. For det tredje, så må Nordkoreas finansielle isolation øges gennem yderligere sanktioner, der er rettet mod organisationer og personer, der støtter Nordkoreas atomvåbenprogram og andre våbenprogrammer. Her er Kina særlig vigtig pga. den »enestående« økonomiske indflydelse, Kina har over Nordkorea, sagde Tillerson.

»USA og Kina har haft meget produktive udvekslinger om dette spørgsmål, og vi ser frem til yderligere handlinger, der bygger på, hvad Kina allerede har gjort«, sagde Tillerson.

Forud for sin tale for FN's Sikkerhedsråd afviste Tillerson, i et interview med NPR, regimeskifte som en mulighed og åbne en dør til nye veje i relationerne med Nordkorea. USA's mål på halvøen, sagde han, er en fuld og hel atomafrustning, og de er USA's eneste mål.

»Vi har ingen røde linjer«, sagde han. I øjeblikket drejer det sig om målet, sagde han. »Hvis man lytter til nordkoreanerne og regimet i Pyongyang, så er deres begrundelse for at have atomvåben, at de mener, det er deres eneste vej til at sikre deres regimes fortsatte eksistens. Det, vi håber at overbevise dem om, er: I behøver ikke disse våben for at sikre jeres regimes eksistens.« USA's mål er meget klare, men det samme er det, der ikke er USA's mål. »Vi søger ikke regimeskifte; vi søger ikke regimets kollaps; vi søger ikke en accelereret genforening af halvøen«, sagde han. »Vi søger en atomvåbenfri Koreahalvø – og igen, dette er ligeledes helt i overensstemmelse med de mål, andre i området har.«

<https://www.state.gov/secretary/remarks/2017/04/270544.htm>

Foto: USA's udenrigsminister Rex Tillerson taler for FN's Sikkerhedsråd, 28. april, 2017.

Kina advarer om 'utænkelig' Koreakrig

27. april, 2017 – Under en pressekonference i Berlin sammen med den tyske udenrigsminister Sigmar Gabriel, opfordrede Kinas udenrigsminister, Wang Yi, indtrængende USA og Nordkorea til at trække sig tilbage fra en krig, som ville have »konsekvenser, man ikke kan forestille sig«. »Jeg må endnu engang understrege, at sikkerhed og stabilitet er meget skrøbelige i øjeblikket«, sagde han. »Og der er stor fare for, at nye hændelser, nye konflikter når som helst kan bryde ud. Jeg mener, at vi ikke kan tolerere så meget som 1 % mulighed for krig. Nordkorea er ikke ligesom Mellemøsten. Hvis der udbryder krig på Koreahalvøen, så står vi over for alvorlige konsekvenser, vi ikke kan forestille os. Det er derfor i vores fælles interesse at mindske risikoen for en krig.«

Gabriel på sin side udtrykte støtte til Kinas bestræbelser på at finde en fredelig løsning, men sagde, at de første skridt må komme fra Pyongyang. Han anklagede Nordkorea for at hæve indsatsen med missiltrusler og atomprøvesprængninger, som er en overtrædelse af FN-resolutioner. Med henvisning til Kinas plan om at reducere spændinger, sagde Gabriel: »Jeg mener, at dette kan være et første skridt, i det mindste for at forhindre yderligere eskalering af spændinger.«

Sputnik rapporterede i dag separat, at Kinas Centrale Militærkommissions afdeling for generalstabschefernes vicechef sagde, at Kina foreslår, at der finder et samtidigt stop for Nordkoreas program for atomvåben, og de fælles, amerikansk-sydkoreanske militærøvelser, sted. »Kina har foreslået, at man samtidig suspenderer Nordkoreas aktiviteter for at udvikle atomvåben og missiler, og suspenderer de storstilede

militærøvelser», sagde generalmajor Shao Yuanming ved den Sjette Moskva Internationale Sikkerhedskonference.

Foto: Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi (venstre) og den tyske udenrigsminister Sigmar Gabriel under deres fælles pressekonference i Berlin, 26. april, 2017. (Xinhua/Wang Qing)

**Vi befinder os midt i en kamp
for USA's sjæl.**

»Hvorhen, USA:

Ny Silkevej, eller Atomkrig?«

LaRouche PAC Internationale

Webcast,

28. april, 2017

Vi befinder os midt i en kamp for USA's sjæl, for det amerikanske præsidentskabs sjæl. Vi ser denne kamp blive mere intens over spørgsmålet, »Hvorhen, USA?«, med den titel, som Helga Zepp-LaRouche gav den nylige Schiller Institut-konference i New York City – »Hvorhen, USA: Ny Silkevej, eller Atomkrig?«. Der er i løbet af den seneste måned, siden det meget ukloge angreb, som Trump-administrationen beordrede mod Syrien, sket det, at det er kommet offentligt frem, at der rent faktisk finder et britiskanført kup sted i USA imod Trump-administrationen. Indholdet er de løgne, de fabrikerede efterretninger, der er kommet fra britisk efterretning og er blevet bulldozet hen over præsident Trump; meget på samme måde, som Tony Blair brugte løgnene om maseødelæggelsesvåben i

2003 for at bringe USA ind i Irakkrigen.

Vi må bruge det bedste fra alle kulturer og skabe en virkelig universel renæssance!

Vært Matthew Ogden: God aften; det er 28. april, 2017; jeg er Matthew Ogden; velkommen til vores LPAC webcast fredag aften, her på larouchepac.com. Med os i studiet i dag har vi en særlig gæst, Mike Billington fra *Executive Intelligence Review (EIR)*, som vi har inviteret i dag pga. af den aktuelle, strategiske situations ekstraordinære natur.

Vi står naturligvis blot to uger fra det meget betydningsfulde Bælt & Vej-topmøde, der finder sted i Beijing, Kina, den 14. og 15. maj; og det er altså præcis to uger fra i morgen. Flere dusin statsoverhoveder fra lande i hele verden har bekræftet deres deltagelse. Som vi har rapporteret, så er den russiske præsident Putin inviteret som æresgæst til at deltage i Bælt & Vej-topmødet. Vi fortsætter vores kampagne for at opfordre præsident Donald Trump til at deltage i dette topmøde, som særlig gæst; og for at bruge det som hans mulighed for at gengælde præsident Xi Jinpings tilbud om, at USA kan gå med i det nye paradigme for udvikling og fred, som repræsenteres af Bælt & Vej, eller den Nye Silkevej.

Vi befinder os midt i en kamp for USA's sjæl, for det amerikanske præsidentskabs sjæl. Vi ser denne kamp blive mere intens over spørgsmålet, »Hvorhen, USA?«, med den titel, som Helga Zepp-LaRouche gav den nylige Schiller Institut-konference i New York City – »Hvorhen, USA: Ny Silkevej, eller Atomkrig?«. Der er i løbet af den seneste måned, siden det meget ukloge angreb, som Trump-administrationen beordrede mod Syrien, sket det, at det er kommet offentligt frem, at der rent faktisk finder et britiskanført kup sted i USA imod Trump-administrationen. Indholdet er de løgne, de fabrikerede efterretninger, der er kommet fra britisk efterretning og er

blevet bulldozet hen over præsident Trump; meget på samme måde, som Tony Blair brugte løgnene om maseødelæggelsesvåben i 2003 for at bringe USA ind i Irakkrigen.

Men dette var ikke et enestående tilfælde for Irak i 2003, eller for Syrien i 2017. Dette er den måde, hvorpå briterne har spillet deres imperiespil i det ene årti efter det andet; de har brugt USA som deres dumme kæmpe, med det formål, fortsat at holde verden opdelt. Denne del-og-hersk-strategi har været en britisk imperiestrategi i århundreder, og tiden er inde til, at USA bliver intelligent og siger, »Det er slut! Vi vil ikke lade os bruge på denne måde; og vi vil tage imod det Nye Paradigme med 'win-win'-samarbejde«. Briterne og deres rejsekammerater i USA har sandelig været meget ligefremme i deres forsøg på at destabilisere og vælte Trump-administrationen, fordi de var meget bange for, at han ville gennemføre, hvad han har sagt. Ikke flere regimeskift; ikke flere imperialistiske krige, og vi vil samarbejde med Rusland og med Kina. Det sidste var lidt mere komplekst, men det om Rusland var meget klart. Men som vi ved, så har præsident Trump og præsident Xi Jinping fra Kina, siden topmødet med præsident Xi, haft meget tætte, personlige relationer og har regelmæssigt haft samtaler. Denne kommunikationskanal er afgørende, især med det brændpunkt, som nu er vokset frem direkte på Kinas grænse, i tilfældet Nordkorea.

Vi vil bruge tilfældet Nordkorea som en case study, men i sammenhæng med denne meget bredere opfattelse af opgøret over, hvilket system, der i fremtiden vil styre verden: det imperialistiske del-og-hersk, eller et nyt 'win-win'-paradigme for fred og udvikling. I denne sammenhæng har vores gæst her i dag, Mike Billington, netop udgivet en ny artikel, som er en meget vigtig artikel, I bør læse . Den er meget klar. Den har den provokerende titel og stiller spørgsmålet, »Hvorfor er Korea ikke allerede genforenet?«.

(Artiklen findes i EIR's seneste nummer, men er kun tilgængelig for abonnenter. Andre artikler kan læses gratis –

se knappen EIR på vores hjemmeside. Du kan henvende dig til vores kontor mht. at tegne abonnement på EIR, tlf. 35 43 00 33 – red.)

Hermed giver jeg ordet til Mike og lader ham gennemgå lidt af indholdet, de aktuelle udviklinger, og så spørgsmålet, som han fremlægger i sin artikel:

(engelsk):

MICHAEL BILLINGTON: Thank you, Matt. In fact, the purpose of this article was to show that the answer to that question is that there is {no} legitimate reason that Korea is not peaceful and at least on the way to reunification already. I'll review some of that material here. But let me start. There were some extraordinary developments today; so let me give a short update on the crisis. It has to be noted that this is a very serious crisis, in the sense that were something like what happened with Syria, where Trump was – as Matthew said – lied to coerced into carrying out an attack against Syria for absolutely no reason; on totally false intelligence. Were that to happen in Korea, this would not be like an attack on an airbase in Syria. This would lead to a total disaster throughout all of East Asia and perhaps even global nuclear war. Whether or not they could take out North Korea's nuclear capacities, North Korea – as I'm sure people know, because it's all over the press – they have massive conventional capacity. Their armaments lie a total of 30

miles

from the capital [of South Korea] Seoul, this beautiful, developed, advanced city; which could be just absolutely wiped out if there were a war. And they could possibly attack even Japan, let alone US bases within South Korea; so this would be a

move of insanity. The Japanese and the South Koreans know this

very well. I should point out that our friends in South Korea note that there is no panic in South Korea; because they've been

through these kinds of things before, and they simply assume that

nobody is crazy enough to launch a preemptive attack on North Korea.

But, because of what happened in Syria, a lot of people – including all of us – were very concerned that the British might

pull off another stunt and get Trump to go with this. What happened today is extremely important. Trump himself did an interview with Reuters, in which he said on North Korea, "We'd love to solve things diplomatically, but it's very difficult. But Xi Jinping is playing a crucial role in this. I believe he's

trying very hard. I know he would like to be able to do something. Perhaps it's possible that he can't, but I think he'd

like to be able to do something." Then, most extraordinarily, he

said about Kim Jung-Un, the leader in North Korea and grandson of

the founder of North Korea, Kim Il-Sung, he said, "He's 27 years

old. His father dies; he took over a regime. So, say what you

want, that's not easy; especially at that age. Now I'm not giving him credit, or not giving him credit. I'm just saying

it's a very hard thing to do. As to whether or not he's rational, I have no opinion, but I hope he's rational." So, this is useful. He then returned again to the fact that he has very good personal relations with Xi Jinping: "I feel that he's doing everything in his power to help us with a big situation. I wouldn't want to be causing difficulty right now for him; and I certainly would want to speak to him first before taking any action." Very useful.

Then Secretary of State Rex Tillerson, who chaired a meeting at the UN Security Council this morning of ministers, taking the place of that wacky lady we have in there right now speaking for the US too often. But Tillerson was not wacky; not at all. He was very clear in his presentation to the UN Security Council. He said, "For too long, the international community has been reactive in addressing North Korea. Those days must come to an end. Failing to act now on the most pressing security issue in the world may bring catastrophic consequences." Now, what does he mean to act now? The press headlines all over the world are "Trump and Tillerson Are Threatening War on North Korea; They Want To Act Now. It's the End of Strategic Patience", which was the policy of Obama. But keep in mind, "strategic patience" was not being patient; it was saying "We will not talk to North Korea. We refuse to talk to North Korea; we simply sit back and

constantly increase the sanctions, increase the military build-up around their border until they do what we say.” Which, of course, they won’t do as long as they’re being threatened. So, the question is, what does it mean to act now? Does it not mean, let’s get back to talks, let’s negotiate. What the President said about Kim Jung-Un is a very serious comment. Here’s somebody who’s in a difficult position. Then, Tillerson said the following: “Our goal is not regime change. Nor do we desire to threaten the North Korean people, or destabilize the Asia-Pacific region. Since 1995, the US has provided \$1.3 billion in aid to North Korea; and we look forward to resuming our contributions once the country dismantles its weapons program.” Now that 1995 is a reference to something called the Agreed Framework, which I’m going to mention when I go through some of the history on this. Even more powerful, Tillerson – in an interview with NPR before he went into the UN Security Council – said the following: “You know, if you listen to the North Koreans, their reason for having nuclear weapons is that they believe it is their only pathway to secure the ongoing existence of their regime. We hope to convince them that you do not these weapons to secure the existence of your regime. We do not seek a collapse of the regime. We do seek an accelerated reunification of the peninsula; we seek a de-nuclearized peninsula, and China shares this goal with us.” Now these are very positive steps; and they refute the British headlines and the {Washington Post} and {New York Times} headlines that say “Get ready. We’re going to have a war in

Korea.” So, this I think is extremely important. Let me go through a bit, some of the history of this; because even in my reviewing to write this article, I was a bit astonished at how close we were, twice before, to having a peaceful relationship in

the Korean peninsula and potentially even being reunified or being on the course to reunification.

The key point, I think, is that the British assets in the White House over the last 16 years – Bush and Cheney, and then Obama, who served the British purpose of keeping the world divided East and West, as Matthew was pointing out. The key to

doing that was making sure the US did not have good relations with Russia, and making sure the US did not have good relations

with China. They used the South China Sea, they used Ukraine, they used Syria; all of these really had nothing to do with the

South China Sea or Ukraine or Syria. They had to do with preventing any potential for the US and Russia to work together,

and the US and China to work together. This is empire; that’s the way empire works to keep the world divided, especially the East-West divide.

Let’s go back to what Tillerson was referring to in 1995.

What happened was that the North Koreans were part of the UN Non-Proliferation Treaty and non-nuclear development agreements;

that they wouldn’t develop nuclear weapons. Then in the early ’90s, the IAEA – the International Atomic Energy Agency – believed that they were using small test reactor at Yongbyon. It

was a graphite-moderated reactor which produces plutonium as a side-product of producing energy. So, they believed that they were hiding the plutonium being produced at the Yongbyon plant and using it produce weapons. This led to a very serious crisis.

The Clinton administration and their Defense Secretary at the time, William Perry – and I'll mention Perry a couple of times here – were very seriously considering a strategic take-out of the Yongbyon plant. Would that have been as serious as now?

I don't think so, but it would have been very serious. What happened is quite interesting. Former President Jimmy Carter went to North Korea – supposedly on his own; I'm sure this was very carefully worked out with President Clinton. But he went on

his own; he met with Kim Il-Sung who was still alive at that time, the original head of North Korea. Out of that meeting, [they] came to an agreement that they would, through negotiations, come up with an agreement to solve the crisis; which they did. It was called the Agreed Framework of 1994. This was quite extraordinary. The North Koreans agreed to dismantle the Yongbyon nuclear plant and to stop construction on

two other plants that also were graphite and could produce plutonium. In exchange, the US built a nuclear plant for North

Korea. The US and the South Koreans were, and they began – they

didn't get very far – to build a large 1000-megawatt nuclear plant; but it was going to be a light water reactor that didn't

produce fuel for nuclear weapons. It was a safer form of a nuclear plant. In the meantime, they did provide oil, until they

got the nuclear plant going, for heating.

They agreed to start negotiations toward a peace agreement.

The US and North Korea are officially still at war. After the Korean War, there was not a peace agreement, but just an armistice to stop the fighting. Officially, there is no peace agreement; we do not have normal relations with North Korea.

We're actually in a state of war with North Korea. Clearly, the

North Koreans want to have a normal relationship with the US, not to be constantly threatened. It was agreed that that would happen. This was moving forward quite well; it was slow, there were problems. The US didn't live up to all its agreements; but it was moving forward.

Then, extremely importantly, in 1998, Kim Dae-jung was elected President of South Korea. Kim Dae-jung was a very interesting character; he had been a very strong opponent of the military regimes in South Korea. He had been thrown in jail several times, and there was a point where he was about to be executed; the US intervened and saved his life at that time. By

1998 things had changed; there was more of a move towards getting away from military regimes. They weren't exactly dictatorships;

they were elected, but they were military regimes. Kim Dae-jung

was elected. He immediately began to not only democratize domestic policies, but he set up something called the Sunshine Policy, which was we will work with North Korea on development;

on opening up economic collaboration as the basis over the long

term to establish peace between us and long-term reunification.

So, Kim Dae-jung was in power. William Perry, the Defense Secretary – he had left being Defense Secretary by that time – but in a recent article on his history in all of this, said that

towards the end of the Clinton administration, they were working

to take that agreement even further. To have the North

basically

swear that they were giving up all weapons programs, in exchange

for having a peace agreement and setting up normal relations between the two countries. It was so close that they had actually planned a Presidential visit to North Korea; that Clinton would visit North Korea.

Unfortunately, as William Perry points out, the Clinton administration ran out; and Bush and Cheney came in. You may remember that the Defense Secretary under Bush and Cheney was Colin Powell, a general; a fairly wise gentleman. He, in his first press conference, said we intend to engage with North Korea, and pick up where Clinton left off. Very important. The

{next day}, Bush – with Cheney behind him and Paul Wolfowitz around – said “There will be no engagement with North Korea. They’re a dictatorship.” Sounds familiar, right? Dictators. “We will not talk to them. There will be no engagement.” And Colin Powell was basically put in his place, and the whole process began to fall apart; at least in terms of the US working,

collaborating, and playing a key role in collaboration with North

and South Korea, and Russia and China and Japan.

In any case, Kim Dae-jung and the others – Russia, China, Japan, North Korea, South Korea – continued the process. They basically said OK, that’s what Bush and Cheney are saying; but this is the future lives of our country and really of the world.

They moved forward. Kim Dae-jung, by 2002, was successful in setting up an extraordinary process. I should mention here that

Lyndon LaRouche’s ideas through that period – 2000-2002 – were all over South Korea. One of our members, Kathy Wolfe, was going

back and forth; she was meeting with people in the government, around the government, cultural people in South Korea. You

may

remember that 1992 was when Lyndon LaRouche first came up with the idea at the time of the fall of Soviet Union, that we should

build a New Silk Road; we should have a Silk Road which would bridge Europe, Russia, China, and bring them together around a development process by building the New Silk Road – what the Chinese called the Eurasian Land-Bridge.

So, Kim Dae-jung, the South Korean President, built a process he called the Iron Silk Road. I can assure you there was

an influence there; that term didn't come out of nowhere.

LaRouche had always said that the New Silk Road should go from Busan to Rotterdam. Busan is at the southern tip of South Korea.

In other words, it had to go through North Korea, through Russia,

and also through China into Europe. So, this idea of the Iron Silk Road was taking shape. It was taking shape so much – put that first map on [Fig. 1]. This is the map. The plan was to reconstruct two rail lines from South Korea into North Korea, which of course had been shut down. There was an armed Demilitarized Zone [DMZ] with fences on either side; and a no man's land in between. The idea was to build rail connections as

you can see on the map. One of them going through the West, that

would go up through Pyongyang and then into China. One that would head out towards the West and go up towards Russia into Vladivostok and hit the trans-Siberian railway in both directions, actually.

Indeed, they began this process. Kim Dae-jung went to the North and met with Kim Jong-Il, who was the son of Kim Il-Sung;

who was in power. Kim Il-Sung literally died the year they signed the Agreed Framework; but his son continued it. They made

this process; they built this process up. By 2002, they literally opened up the Demilitarized Zone fences in both of those spots. Both the North-South and the [inaud; 21:43]; they cut the DMZ fences. Soldiers from both the North and South went into the DMZ and began clearing the mines that were all over the place in the DMZ. They reconstructed the rail line between the two countries. In 2002 [Fig. 2] you had the extraordinary event of a railroad going across the DMZ; going from South Korea into North Korea. Symbolic, because there had to be a lot of construction on the rail lines to make them connect all the way through. But as you can see here, they had a big banner in the front; the Reunification of the Koreas. This was an extraordinary event, which we reported in {EIR} at some length; these pictures were in those articles back in 2002. It wasn't just the railroads. At the same time, Kim Dae-jung began an industrial park in North Korea – the Kaesong Industrial Park. This was across the border in North Korea with South Korean companies setting up factories in the North with North Korean labor. This grew to the point where recently there were 123 South Korean companies working in the North. This was obviously in the direction of setting up collaboration between the South Korean industry and the skilled but very poor workforce in the North. So, this was proceeding forward. They also set up six party talks. You've probably heard of

the Six Party Talks. This was where Russia, China, Japan, North and South Korea, and the United States began a series of talks to try to regroup from the failure, the collapse, the shutdown by Bush and Cheney of the Agreed Framework. These meetings began.

I won't go through the details of what happened; it's tedious, because every opportunity that Bush and Cheney had to say that the North Koreans were cheating, the North Koreans are lying; you can't trust these vicious dictators. Every opportunity they had to sabotage forward direction; there were some positive agreements made. If you read the history of it from the US press, it'll say the North Koreans reneged. Well, it wasn't that way. It was sabotage by Bush and Cheney every chance they got.

It went into the Obama administration and Obama continued sabotaging it every chance he got.

So eventually, these fell apart under Obama. Obama then began this so-called "strategic patience"; which meant no talks,

build up your military, impose sanctions. They might have said

that the purpose was that they expected the North Korean regime

to collapse; but that wasn't it at all. Bush and Cheney and Obama {wanted} North Korea to build nuclear weapons. Now why would somebody be so insane as to want North Korea to have nuclear weapons? First of all, they knew that they wouldn't use

them, or they'd be blown off the face of the map. William Perry, in his recent article, said the North Korean regime is reckless, but they're not crazy; they're not suicidal. If they

were to use a nuclear weapon preemptively, they know that the country would be obliterated overnight and their leadership entirely killed. They're not crazy. But why would the West want them to have nuclear weapons? Because the target is not North Korea; it's China. As long as you have this bugaboo of North Korea threatening the world with their nuclear weapons, you can go ahead and build up a massive force around China, the way they were in Europe where they're building anti-ballistic missiles and moving NATO right up to the Russian border. Sending troops, tanks, planes right up to the Russian border. And in Asia doing the same thing, supposedly to counter North Korea. Most people have read about what's going on with these THAAD missiles. Literally just a couple of days ago, they actually set up the THAAD missiles in South Korea; claiming that these are needed for the defense of South Korea against the North. THAAD – this is Terminal High Altitude missiles. North Korea is 30 miles from Seoul; they don't need to send 8 ICBMs up into space and back down onto Seoul. The THAAD is useless against North Korea; it may be useless in general. But it's a threat to China and to Russia, because with that you have the X-band radar, which sees deep into Chinese territory and Russian Far East territory. Which thereby gives them an advantage in a potential first strike, where they could take out – they fantasize – they could take out the counterstrike capacity of China. The Chinese and Russians are saying this destroys the balance; we're going to

have to put something together to counter this.

The other thing to point out is the obvious fact that North Korea sees very clearly what happened to Iraq; what happened to

Libya. Two countries that voluntarily gave up their nuclear weapons program with all kinds of praise and promises from the West, although they lied about Iraq. But as soon as they did, their nation was bombed back to the Stone Age, their leaders killed, and their country turned over to warring terrorist forces.

So, the North Koreans are not crazy! And they're aware that, were they to give up their nuclear weapons program preemptively, they'd probably get the same regime change statement. Which is why it's so important Tillerson is saying we

are not going for regime change; which is what Trump had said throughout the campaign – that they weren't going to have regime

change. They also see that the targetting of China, they're aware of this, is part and parcel of this operation. You should

point out that the Obama administration had this TPP – this Trans-Pacific Partnership – which was also a part of the attempt

to isolate China. It didn't work; largely because the countries

there recognized that this was an attack on China, and they absolutely depend upon and appreciate the infrastructure development coming from China through the New Silk Road the New

Maritime Silk Road.

That's where this stood. And the last thing I'll bring up here is that the last administration in South Korea – Park Geun-hye; I'm sure that everybody has seen that she was recently

impeached and thrown out of office. The impeachment was upheld

by the Constitutional Court, and there's now an election which is taking place in less than two weeks on May 9; which makes it all the more absurd that the US deployed this THAAD missile system, literally few days before an election in which the candidates are both against the THAAD missile system. They rushed this in, in order to make it – hopefully, they think – make it impossible to be reversed. But we'll see. It was a foolish move by the US to ram this through.

But in any case, Park Geun-hye started her administration – this is the daughter of Park Chung-hee, who was the brilliant leader who brought Korea out from being one of the poorest nations on Earth to being one of the great industrial, nuclear power producing and exporting countries in the world. His daughter, Park Geun-hye, was elected President. But unfortunately, she was elected mostly on her name. However, she

began her administration with what she called the Eurasian Vision. This was, in fact, part of the New Silk Road process. She saw working with Russia, China, and Japan, that Korea belonged to Eurasia; which obviously meant that it had to work through North Korea. Officially, the regime in the South under

her and her predecessor were not allowed to have relations with

North Korea, except for the Kaesong Industrial Park. But, Park

Geun-hye allowed three major South Korean companies – Hyundai Merchant Marine, which is their biggest ship company; KoRail, which is their state rail company; and POSCO, a huge steel company – to have a consortium with Russia and North Korea. Literally, a consortium; a business agreement where the

Russians

rebuilt a port in the north of North Korea; rebuilt the railroad

from Vladivostok down to that port. They were shipping Russian

coal into North Korea, where it was picked up by a South Korean

Hyundai ship; shipped to the South, put on South Korean rail and

shipped to a South Korean steel mills. This was, again like the

Kaesong, it was a model for the kind of collaboration which could

lead towards long-term economic progress and development and trust; and lead towards a reunification.

Then, without going into details, the North Koreans tested I think it was the fourth of their nuclear tests. Everybody knew

it was going to happen for the reasons I said. They're not going

to give this up unless they can get an honest pledge that there's

not going to be a war, a regime change against them. They did;

and unfortunately, Park Geun-hye who was weak, capitulated entirely to Obama. She shut everything down; shut down even the

Kaesong Industrial Plant which had been up for 15 years, which killed their own industries. Shut down the [inaud; 31:25] process of the rail, and basically cut off all ties to the North

all together on behalf of Obama, on behalf of a war against China. Despite the fact that in 2015, she had gone to Beijing on

the 70th anniversary of World War II's victory against the Japanese and the Germans. She'd gone there and stood on the podium with Xi Jinping and Vladimir Putin; the three of them

standing together, honoring the war victory. Then she comes back and basically pulls the plug on the whole thing. She wasn't impeached because of that; she was impeached because of a corruption case within South Korea. But I'm certain to this led to the loss of any trust in her; that she'd undermined her own industries; that she'd capitulated to an American policy, that she was going ahead with this THAAD deployment. She lost the industry, she lost the left factions that were about to win the election, the more liberal side. So, this was a real disaster for South Korea, and potentially for the world.

Now, we have Trump; we have Xi Jinping; we have Abe in Japan working very closely with Putin. And we're going to have a new regime in South Korea. I won't go into exactly who these guys are; but in general, both the leading candidates want to work with Russia and China and want to open up better relations with the North. So, you have the geometry. If Trump goes with the Silk Road process, you have a geometry which is going to end this last British outpost of destabilization and instability – this North Korea monster. The monster issue; it's not that North Korea is a monster. But this has served the British imperial purpose of keeping the US at a point of conflict with Russia and China. If we can solve that, then all of Asia is now unified, except for the North Korea issue. With the election in the Philippines of Duterte, his rejection of the war policy in the South China Sea, it basically united all the Southeast Asian countries; all ten of them are now united around working with China. Not cutting off ties to the US, but working with China.

So, you have tremendous potential; and it's all really coming down to the next very short period. Weeks, months at most. A lot of this is going to be determined in the very near term. As LaRouche has always insisted, to look at any particular crisis – like the North Korean crisis – you have to look at it in the context of the entire world; and certainly in the context of the Eurasian potential of the New Silk Road. I think there's every reason to be confident that some sort of talks are being discussed privately; not just threats. That this is going to move forward in the context of the Silk Road. As Matthew mentioned, if Trump were to go to this meeting on May 14 and 15, Abe would probably then go from Japan; and there's no question that we would have a peace process that would be almost unstoppable, no matter what the British claim they're going to unleash. So, this is a very great moment in history. A dangerous, but potentially great optimism is in hand.

OGDEN: And you can tell that the British are definitely very anxious of what could be lurking around the corner for the future of their divide and conquer strategy. I know we were talking before the show, Mike, about the very appropriate and incisive statements that were made by the Russian representative at that meeting at the United Nations Security Council. Here's the quote. This is the Russian Deputy Permanent Representative to the UN, Vladimir Safronkov, and he turned to Matthew Rycroft, who is the British Permanent Representative at the United

Nations

Security Council, and he said the following: "The essence is, and everyone in the United Nations knows this very well, is that you are afraid. You have been losing sleep over the fact that we might be working together with the United States; cooperating with the United States. That is your fear. You are doing everything to make sure that this kind of cooperation be undermined."

BILLINGTON: This has had a tremendous impact, because people know that LaRouche has argued all the last 50 years, that the problem is the British Empire. Almost nobody of stature has ever acknowledged that continuing role of the British Empire until this, really. I learned today that Ambassador Rycroft, who was a close ally and advisor to Tony Blair, and was one of the authors of the "dodgy dossier" which started the Iraq War in the first place. I learned today from our friends in England, that Rycroft was meeting today with the head of the White Helmets; the terrorist so-called "humanitarian" group that works with al-Qaeda and al-Nusra, and who provided the fake evidence of Assad carrying out a chemical weapons attack. So, this is confirmation that this open collaboration with a terrorist organization funded by the British, and functioning to try to start a war in Syria for which we can and must prevent that in league with this overall fight to bring about the New Silk Road, not a new war.

OGDEN: Let me end with this, and I'll let you respond to

it. I think as everybody knows, a very significant personality in Korea and that area of the world, was the great US General Douglas MacArthur. In the aftermath of the original Korean War, Douglas MacArthur came back to the United States, and he reported back to Congress. This is a quote from MacArthur's speech to a Joint Session of Congress in 1951. I think it gets directly at the much broader point that Helga and Lyndon LaRouche have been making at the present time about what is really at stake, and what is necessary if we're going to move civilization into a new paradigm of survival. This is what Douglas MacArthur said: "Military alliances, balances of power, leagues of nations, all in turn fail; leaving the only path to be by way of the crucible of war. The utter destructiveness of war now blocks out this alternative. We have had our last chance. If we will not devise some greater and more equitable system, Armageddon will be at our door. The problem, basically, is theological and involves a spiritual recrudescence and improvement of human character that will synchronize with our almost matchless advances in science, art, literature, and all material and cultural developments of the past 2000 years. It must be of the spirit if we are to save the flesh."

So Mike, you were one of the speakers at the conference the Schiller Institute sponsored in New York City two weeks ago.

The

subject of that conference was not only the diplomatic and strategic cooperation which is necessary between the United States and China right now, the United States joining the New Silk Road and the Belt and Road Initiative. It was also a dialogue of civilizations; a dialogue of the greatest parts of these two great cultures – European culture and Chinese culture.

In a form where Helga Zepp-LaRouche, in a really profound way, stretching across generations, across centuries, across millennia

really put the great German poet, the revolutionary poet and philosopher Friedrich Schiller in dialogue with the poet and philosopher who really is the basis of all of modern Chinese civilization – Confucius. That dialogue she set up between Friedrich Schiller and Confucius, speaking to each other across

the span of millennia and across literally two sides of the world, created the kind of image of mankind, the possibility of a

mankind which could emerge if we were to finally put an end to this imperial system of dividing the East and the West and bringing these two great cultures into a dialogue with each other.

So, you presented at that conference, and maybe just in that context

BILLINGTON: Those are available now. The new {EIR} that came out today has Helga's speech and a speech by Patrick Ho, who

is a very good friend of ours from China, from Hong Kong, who is

campaigning all over the world for the New Silk Road. It's three

conferences now that we've done together. He gave a presentation

then on Confucian thought and Western thought; but in that

presentation, he showed a very serious problem which I had addressed over my long years of sabbatical leave in prison, where

I studied extensively the Chinese culture and the relationship between Confucian culture and the Western Christian Renaissance.

Patrick didn't take up that challenge for this speech; so he gave

a speech which fell prey to exactly what I then spoke about.

That speech is also in the {EIR} this week; or you can watch it

on the Schiller Institute website. It's very important, because

what I learned in studying this, is what the British set about —

as they do in every colony that they took over — in profiling the backward tendencies within that culture and then grasping those backwards tendencies that want to stay primitive, stay backwards; and defining those to be the natural ideology of that country.

In the case of China, they recognized that Confucianism was a very great threat to their ability to control and keep China backwards; because it's a vision like Platonism in the West.

And

as Helga had brilliantly shown, like the Renaissance thinking in

Europe that professed progress. It valued the mind of the individual as that which made him human; it's the creative power

of the human mind. Against that, the British said no, no, Confucianism is keeping you backwards because it's formal and it's structured. You have to go back to the roots of Taoism, which basically tells the peasant that he's a happy peasant; he's

happy not knowing about science and technology. Stay backwards.

Or the so-called “legalist” ideology which was punishment and reward; you treat people like animals. You punish or reward them

like you do a dog, to make them do what you want them to do. The unfortunate reality is that the British deployed their top guns – especially Bertrand Russell – into China; especially

when Sun Yat-sen came along promoting the American System. They

sent Bertrand Russell in to poison that system; to denounce Confucianism; to promote the happy peasant and the Taoist ideology. Unfortunately, this was deeply ingrained into the Chinese culture, so that even today, Xi Jinping, who is fighting

to bring that country forward, is faced with this kind of thought

in China. And, what they presented to the Chinese as “Western thought” so-called, was not Leibniz and Schiller and Nicholas of

Cusa; the people who gave us the Renaissance, who gave rise to modern science. But rather, they said, “We, the British, defeated you because we have wealth and power. How do we have wealth and power? It’s that we believe in Darwinism, social Darwinism; that the strong must crush the weak. That’s the way

you get strong. So, if you want to be strong, then you should be

like us and believe that Western thought – i.e., British empirical anti-human thought – is what you should aspire to. I won’t go into more details, but I encourage you to read it; because these are fundamental debates. This question of how

can we create a renaissance, which crosses every great culture;

because every great culture has great moments and bad moments, bad tendencies. Weak tendencies, and strong tendencies which honor the human creative power; the other which tries to keep

people enslaved as master and slave. We have to pull out the best of every culture throughout the world. Islam; Judaism; Christianity; Confucianism; the Muslim tradition of the Baghdad

Caliphate. All of these are there – the Indian Gupta period. We can pull these together and have a Renaissance which is not this part of the world as opposed to that part of the world; but

is truly universal. Of man with a common aim for mankind as Helga likes to say.

This is within our grasp; this could truly be the end of war for all mankind. People say, “Oh, that’s naïve; because human nature is war-like.” Well, {human nature} is not; human nature

is creative. It’s the bestial imposition of this backward ideology on peoples which leads to wars. If we had a true, global renaissance based on science and technology, great culture

and great music, there’s no reason to think we could not end the

scourge of war once and for all; as that beautiful quote from Douglas MacArthur – which I’d never heard – clearly indicates. These are philosophic and theological issues; but they’re in our

grasp today. This is what the LaRouche Movement has been about

since its inception; and it’s now literally within our grasp.

OGDEN: Thank you very much, Mike. This material is available; Mike’s article is going to be published. This is in

the {Executive Intelligence Review}, and it will be made available through LaRouche PAC as well. As Mike said, all of the

proceedings of that Schiller Institute conference in New York are

also available. LaRouche PAC also made a video a couple of

years

ago on the question of the reunification of Korea and some of these initiatives from the 1990s and these reunification efforts.

So, we'll make that video also available; it will be linked in the description of this video. But I think that's a wonderful discussion; and it's extraordinarily valuable for people to have

this view, this depth of background. But also this vision of what is possible. Douglas MacArthur's point that in essence this

is a spiritual, this is a theological question. Will mankind come to know himself as a creative species? Will we change the

way that man views himself, which is what is necessary if we are

to survive? The vehicle for doing that is this type of "win-win"

development projects; that's the true name of peace. So, I think

we have a wonderful microcosm in what we just used as a case study in Korea; but this type of thinking is what is so urgently

necessary for the entire world. That's absolutely the value of

what the LaRouche Movement has done over the last several decades, and continues to represent on this planet today.

So thank you, Mike. And thank you all for tuning in, and please stay tuned to larouchepac.com.

Moskva Sikkerhedskonference – En meget farlig verden

26. april, 2017 – Den VI Moskva Sikkerhedskonference, som varer til og med den 27. april, begyndte i morges med indledende bemærkninger fra den russiske forsvarsminister Sergei Shoigu og en velkomsthilsen, der blev oplæst, fra præsident Putin. De mange talere præsenterede et skarpt billede af den krisesituation, som menneskeheden står overfor.

Ifølge Forsvarsministeriet deltager flere end 750 gæster, inklusive forsvarsministre, delegationer fra militærafdelinger, eksperter fra 86 lande, så vel som lederskab af FN, OSCE, SCO, CIS og ICRC.

I sine indledende bemærkninger sagde Shoigu, at, alt imens der er en udbredt diskussion om terrorisme, så har man ikke etableret koordineringen af terrorismebekæmpelse, og nødvendige beslutninger for at udrydde det er ikke blevet truffet. Af denne grund, sagde han, vokser flygtningestrømmene, og oprørere strømmer med dem, med en henvisning til terrorhandlinger i hele Europa. Han henviste til de manglende resultater i stabiliseringen af Libyen, hvor national statsdannelse er blevet ødelagt af kollektive indsatser fra Vesten.

Med hensyn til Syrien sagde Shoigu: »Vi anser missilangrebet for at være en åbenlys overtrædelse af Folkeretten. Desuden udgjorde Washingtons handling en livsfare for vores militære personel, der har bekæmpet terrorisme i Syrien. I lyset af sådanne handlinger har vi truffet yderligere forholdsregler for at sikre vore styrkers sikkerhed«, sagde han. Men, fortsatte Shoigu, hvis USA er seriøs mht. at eliminere ISIS, »er vi rede til at støtte deres indsats«, og tilføjede, at det »kun er muligt at ødelægge IS i Syrien gennem alle interesserede landes fælles handlinger«.

Udenrigsminister Sergei Lavrov tilføjede, at angrebet »forværrer de nuværende problemer og udskyder udsigterne til at etablere en bred anti-terrorismefront«, og han sammenlignede den aktuelle situation med de falske efterretninger i 2003 mht. Irak, der førte til landets ødelæggelse og fremkomsten af ISIS, idet han tilføjede, at der nu finder »lignende uforsigtige skridt« sted.

Russerne gentog deres krav om en fuld efterforskning af anklagerne om kemiske våben i Syrien.

Lavrov advarede også om, at deployeringen af USA/NATO missilforsvarssystemer rent faktisk kunne sænke tærsklen for atomkrig: »Antimissil-paraplyen kunne øge illusionen om usårlighed og straffrihed, og føre til fristelsen af at tage ensidige skridt i løsningen af globale og regionale problemer, inklusive reduktion af tærsklen for anvendelse af atomvåben.«

Om Ukraine sagde Lavrov: »Det er desværre krigspartiet, der hersker i Kiev: bevæbnede provokationer fortsætter på kontaktlinjen, hvilket bevises af rapporterne fra OSCE Særlige Overvågningsmission. Blokaden af Donbass forårsager ikke alene skade på denne region, men også på hele Ukraine.«

Om Korea sagde Lavrov: »Vi er enige i det globale samfunds konsoliderede position om Nordkoreas politik; der er imidlertid ingen tvivl om, at planer om anvendelse af militærmagt, som begynder at komme frem, er fulde af katastrofale konsekvenser for Koreahalvøen og hele Nordøstasien.«

USA må gå med i den Nye Silkevej; Få Det britiske Imperium væk af vejen

Leder fra LaRouche PAC, 25. april, 2017:

Vi befinder os i en særdeles omskiftelig situation, som mest dramatisk ses af begivenheder mht. Nordkorea; men underliggende har vi den økonomiske sammenbrudskrise og de transatlantiske nationers mislykkede politik. Det, vi har brug for, er, at USA samarbejder med Kina og Rusland, »inden for rammerne af Bælt & Vej-initiativet« – som præsident Xi Jinping sagde til præsident Trump i Florida, den 7. april – for at sætte en kurs mod sikkerhed og tryghed, bort fra de geopolitiske konfrontationer, som er det 'britiske imperiespil'.

Se på Nordkorea, som i dag fejrer sit 85. jubilæum for oprettelsen af sin hær, med ceremoniel og våbenøvelser, midt i en aggressiv retorik imod USA. Med mindre, der finder en proces sted med forhandlinger og overvejelser blandt de berørte nationer (hvad enten det bliver i regi af 4 eller 6 parter), som kommer med en løsning, så er situationen mere end farlig. Trump-administrationen er aktiveret, men foreløbig kun ud fra et standpunkt om pres og trusler, om end behersket.

'Bak ud', begge to, lød budskabet i dag i den statsejede, kinesiske presse, *China Daily*, hvis lederartikel bærer overskriften, »Fejlvurdering udgør den største risiko for Halvøen«. Man frygter, at »alt kunne ske, hvornår, de skal være, i det spændte opgør, der har udviklet sig mellem Washington og Pyongyang«. Med hensyn til Nordkorea, gør den kinesiske avis det klart, »så har de politiske

beslutningstagere i Pyongyang, at dømme ud fra deres seneste udtalelser og handlinger, alvorligt misforstået FN-sanktionerne (de nye), der er rettet mod landets atomvåben- og missilaffyringsprovokationer, og ikke landets system eller dets lederskab ... De må revurdere situationen, så de ikke foretager fejlvurderinger«. Over for USA formaner *China Daily*, »På samme måde bør Washington fortsætte med at udvise beherskelse og forfølge en fredelig løsning af spørgsmålet«.

Præsident Trump tager usædvanlige skridt i Washington, D.C. I går, den 24. april, var han i Det Hvide Hus vært for et frokostmøde med de 15 ambassadører til FN's Sikkerhedsråd, hvor han talte om Nordkorea og Syrien. I morgen eftermiddag, den 26. april, er alle de 100 senatorer i den Amerikanske Kongres inviteret til en briefing om Nordkorea i Det Hvide Hus, ved cheferne for forsvars- og udenrigsdepartementerne, stabschef, general Joseph Dunford, og national efterretningsdirektør, Dan Coats. Fredag, den 28. april, vil udenrigsminister Rex Tillerson præsidere et møde i FN's Sikkerhedsråd om Nordkorea. (USA har det roterende formandskab for april måned.)

Budskabet i alt dette er foreløbig, som Trump i går udtrykte det over for ambassadørerne, at FN og medlemsnationerne af Sikkerhedsrådet må gøre mere mht. Syrien og Nordkorea. Finansminister Mnuchin annoncerede i går, desværre, amerikanske sanktioner mod 270 syriske videnskabsfolk og forskere med den påstand, at præsident Bashar al-Assad havde gasbombet sit eget folk. Dette på trods af, at der ikke har været nogen ordentlig undersøgelse på stedet. Situationen er således fortsat fyldt med anspændthed, og folk lider og dør.

Se så på, hvem, der ansporer til katastrofe: *New York Times* og *Wall Street Journal* – direkte talerør for Det britiske Imperium. 24. april kræver *NY Times* handling nu over for Nordkorea, fordi »landet er i stand til at producere en atombombe hver seks eller syv uger«. Hvor ved 'The Slimes' det fra? Fra »en voksende mængde af ekspertundersøgelser og

klassificerede efterretningsrapporter«, alle unavngivne. For en god ordens skyld går dagens *Wall Street Journal* ind med tilføjesen, at enhver investering i Ét Bælt, én Vej er »dårskab«, spild af tid og penge.

Det er vores opgave er gå ud med sandheden overalt. Den franske statsmand og præsidentkandidat Jacques Cheminade talte på valgaftenen til sin kampagne og sagde, »vi tog vor tids udfordringer op«. Med et blik på fremtiden, »kan vi blive katalysator for et reelt skift og en reel inspiration. Men på én betingelse: at I fortsætter med at kæmpe for det ...«

Foto: Den 24. april var præsident Trump vært for et frokostmøde med de 15 ambassadører til FN's Sikkerhedsråd, hvor han talte om Syrien og Nordkorea.

Beijing opfordrer både Pyongyang og Washington til at udøve beherskelse i takt med, at situationen bliver brandfarlig

25. april, 2017 – En lederartikel i dagens *China Daily*-avis, med overskriften, »Fejlvurdering største risiko for Halvøen«, lød: »Hvis de risici, der omgiver Koreahalvøen, skulle blive opfattet høje i farlig grad, så ville det skyldes frygten for, at hvad som helst kunne ske hvornår som helst, i det anspændte opgør, som havde udviklet sig mellem Washington og Pyongyang.«

Lederartiklen fremkom på et tidspunkt, hvor, som Channel News Asia rapporterer, den atombevæbnede amerikanske ubåd, *USS Michigan*, lagde til kaj i Sydkorea samtidig med, at atomvåben-topudsendinge fra Sydkorea, Japan og USA har besluttet at mødes i Tokyo for at drøfte responser til Nordkoreas afvisning af at opgive sit atomvåbenprogram.

Med en understregning af, at »en atomprøvesprængning, eller missilaffyring, ikke udgør den 'totale krig'«, som Pyongyang har truet med, »skrev regeringsavisen *China Daily* i sin lederartikel, at »i modsætning til Pyongyangs krigsretorik fremstår Washington meget på linje med Beijing mht. at forfølge en fredelig løsning, i det mindste for indeværende«.

China Daily fortsatte med, at, »at dømme ud fra deres seneste ord og gerninger, så har de politiske beslutningstagere i alvorlig grad fejlfortolket FN's sanktioner, der er rettet mod landets atomvåben/missilprovokationer, og ikke dets system eller lederskab«. Som følge heraf »overvurderer de i farlig grad omgående deres egen styrke og undervurderer de farer, de er ved at lægge i gryden for sig selv. De må revurdere situationen, så de ikke foretager nogen fejlvurderinger.

På samme måde bør Washington fortsætte med at udøve selvbeherskelse og forfølge en fredelig løsning på spørgsmålet«, formaner *China Daily*.

Foto: USA's atombevæbnede ubåd USS Michigan går i havn i Sydkorea.

**RADIO SCHILLER den 24. april
2017:**

**Valget i Frankrig: Jacques
Cheminade var fornuftens
stemme**

Med formand Tom Gillesberg